Sabine Meyer, în vizită la București

(Grigore Constantinescu – 11 septembrie 2011)

Un oaspete faimos, clarinetista germană Sabine Meyer, a participat în seria „Enescu și contemporanii săi”, împreună cu Ansamblul de Suflători care-i poartă numele.

Lucrările ce alcătuiesc afișul concertului la Sala Mică a Palatului din București au fost **Octetul op.156 în Si bemol major** de Franz Lachner și **Dixtuorul op.14 în Re major** de George Enescu. Proiecția contemporaneității este relativă, între reperele generației romantice și compozitorul român diferențierile de timp și estetice fiind evidente. Pentru Sabine Meyer, abordarea **Octetului** de Larchner – se pare un muzician abilitat în muzica de suflători – a fost suficient de convingătoare, dirijoarea formației ridicând nivelul de interpretare la pragul redescoperirii unui compozitor ignorat de timp și public. Contururile sonorităților, claritatea temelor reprezentau astfel un scop în sine, atrăgând și aprecierea ascultătorilor în fața unor peisaje sonore necunoscute.

La **Dixtuorul op.14** de George Enescu, cunoașterea s-a vădit mai puțin participativă, aici redarea oprindu-se la o preluare convenabilă muzicii, mult mai puțin interesantă ca redare, în condițiile în care această capodoperă de tinerețe își păstrează, în numeroase versiuni interpretative, prospețimea inspirației și originalitatea asamblării formulei instrumentale. Nu odată, în cariera unui ansamblu cu lider faimos, astfel de contraste pot fi observabile, ca ecou al tratativelor cu organizatorii. De altfel, celebrissima Sabine Meyer declara, într-un interviu radiofonic, că abia la sosirea în București, descoperise contextul de programe și de participanți reuniți în Festival. Înainte, probabil, nu era destul de informată încotro se îndreaptă și nici care era efortul meritat pentru acest proiect.